

Fremderrschaft). Сливенъ въ старо врѣме е сподѣлялъ сждбата на Айтосъ и Месемврия и е билъ вжзелъ на борби между българи и византийци за владѣнието на най-важния проходъ—ключъ за Ц-дъ (der wichtigsten Thorschlüssel. Тукъ изразътъ Thorschlüssel се отнася еднакво за самия Сливенъ и прохода му Демиръ-Капия).

По-нататкъ Каницъ дава историческото минало на Сливенъ при Тертеровци, обаче, погрѣшно забѣлѣзва, че Сливенъ слѣдъ смъртта на Георги Тертеръ II пада окончателно подъ византийцитѣ до турскитѣ завоевания. (Слѣдъ смъртта на Тертеръ градоветѣ отъ Сливенъ до Месемврия паднаха врѣменно подъ Византия. Обаче съмнително е да ли въ тия градове е влизалъ самиятъ Сливенъ. Но, което е по-важно, византийцитѣ не владѣяха тая ивица повече отъ година). „Турцитѣ го взели, продължава Каницъ, въ 1388 г., когато великиятъ везиръ на Мурада, Али Паша, минава прѣзъ айтошкия проходъ“. (Тукъ Каницъ се е ползувалъ отъ Хамера. Обаче, Хамеръ не споменува изрично за падането на Сливенъ. Тая дата се срѣща и въ енциклопедически словари и е копирана отъ Каницъ)

„Сливенъ прѣзъ първия турски режимъ се е броялъ между привилегированитѣ „войнишки мѣста“, които сж се радвали на голѣми правдини... Обаче, прѣзъ XVII-я вѣкъ, когато силата на еничеритѣ наддѣля, Сливенъ се приравнява къмъ печалната сждба на останалитѣ градове. (Тоя интересенъ пасажъ е заетъ отъ Иречековата история за българитѣ. Това Каницъ изрично пише въ т. III., s. 85).

Каницъ, слѣдъ това, считащъ сливенския и еленски балкани за монополна фабрика на войводи, ни разправя за Индже Войвода и Кондата, и двамата родомъ отъ Сливенъ. „Сливенъ, казва той, никога не е изпущалъ мечтата за независимостъ (der gedanke an die endliche nationale Befreiung).“ Това се видѣло и отъ възторга на сливенци при посрѣщането на руситѣ въ града (1829 г.) и отъ залавянето имъ за партизански войни съ турцитѣ.

„Въ борбата за народна свобода, сливенци винаги сж стоели начело (in jedem Aufstands-versuche standen Slivener Söhne an der Spitze)“